GREŞEALA MARELUI MO

MIHAI BISTRICEANU

PREMIUL III (SCHIŢĂ) LA CONCURSUL ANUAL DE CREAŢIE LITERAR-ARTISTICĂ DE ANTICIPAŢIE, BUCUREŞTI, 1983

AMINTIRILE mele sînt foarte ciudate. Vreau să-mi cunosc viitorul. Vă implor, arătaţi-mi-l! Oricare ar fi. Degeaba îmi spuneţi că maşina nu vrea să funcţioneze. La ceilalţi cum a funcţionat? Auziţi? La verificare a ieşit O.K. Nu e defectă. Vă rog, lăsaţi-mă să mai încerc o dată! Cum? Să vă povestesc? Mi-ar lua cam mult timp. O.K., dar îmi promiteţi că după aceea mă lăsaţi să mai încerc o dată? Pot să mă aşez? Mulţumesc.

Amintirile mele încep cu cîteva zile înainte...

Primul lucru pe care mi-l amintesc e acela că am deschis ochii şi m-am trezit într-o încăpere slab luminată şi cu un miros nu prea plăcut. Mi-era frig. Un tip cu mustaţă tocmai scotea din mine un cuţit lung şi, paradoxal, fără cea mai mică pată de sînge. Apoi, un altul a intrat sorbind printr-o ţigară fumul din jur. A strigat printre dinţi: „Lichidaţi-l!", la care mustăcio-sul a replicat: „Nimic!". Cel cu ţigara a ieşit întrebînd: „Ceva nou?" Nici nu se închisese bine uşa că tipul cu mustaţă a şi început să mă lovească. Nu mă durea deloc şi asta îl enerva, pare-mi-se. Din cînd în cînd se mai oprea şi mă întreba cine sînt şi ce căutam la bancă. Şi, mai ales, voia să ştie cine mă plăteşte. Nu ştiam nimic, nu-mi aminteam nimic. I-am spus-o de cîteva ori, dar el mă lovea în continuare cu picioarele. Din cînd în cînd se oprea şi ieşea sau se aşeza pe un scaun. Eu eram legat. Mi-era sete şi foame. Din ce în ce mai puţin. La un moment dat nu-mi mai era decît sete. Apoi, nici atît. Trecuseră deja două sau trei zile. Din cînd în cînd, în locul celui mustăcios venea unul gras şi foarte scund sau un altul căruia i se înfigeau dinţii într-o bucată de gumă de mestecat, iar el încerca mereu să-i scoată. Şi ei mă loveau. Cel scund respira greu şi se odihnea des. Gemea scaunul sub el. Celălalt zîmbea tot timpul şi nu se aşeza deloc. Cînd obosea, pleca. Dar întrebările erau aceleaşi. Apoi a venit grasul şi m-a legat mai bine, după care m-a împins pînă lîngă nişte trepte. Nu ştiu cum, am pornit-o în sus, rostogolindu-mă. La capătul lor mă aşteptau ceilalţi doi. M-au închis într-o maşină blindată. Au urcat lîngă mine şi am pornit. M-au mai întrebat de cîteva ori cine sînt, apoi m-au dezlegat şi a scos fiecare cîte un pistol pe

care mi l-au înfipt între coaste, silindu-mă astfel să-mi ţin mîinile la ceafă. Maşina opri cu un scîrţîit lung şi cei doi şi-au tras cîte un ciorap peste faţă. Au băgat pistoalele în buzunare, m-au apucat de braţe şi am coborît. Jos ne aştepta al treilea, care, probabil, condusese. Am intrat cu toţii în clădirea cea mai apropiată şi, în timp ce grasul abia se mişca, ţinînd în braţe doi saci pe care se contura, cîte un S tăiat de două ori de sus în jos, ceilalţi doi m-au ascuns după uşă. Apoi m-au privit toţi trei cu mirare şi au intrat. Înăuntru cîţiva dormeau pe jos. Am văzut cum grasul a ascuns sacii într-un dulap. Au scos pistoalele şi cei de pe jos s-au ridicat. I-au împuşcat pe toţi şi aceştia au început să ţipe. Apoi au ieşit. Strada era pustie. Am ajuns la intersecţie şi am traversat. Era verde. Cum am păşit pe trotuarul celălalt s-a aprins becul roşu. Am aşteptat cîteva secunde, după care am pornit spre un coş de gunoi. Am scos un ziar din el. Am citit pagina de sport, l-am răsfoit puţin, apoi l-am vîndut unei femei dintr-un chioşc plin de ziare. M-a salutat, am salutat-o, şi am plecat. Un creion care pînă atunci stătuse liniştit pe trotuar a ţopăit de cîteva ori, apoi s-a aruncat pe fereastra deschisa a casei pe lîngă care treceam. Dinăuntru s-a auzit un ţipăt: „La dracu', iar i s-a rupt vîrful!”. Apoi... A, da! Am traversat împreună cu o bătrînă. Cînd am ajuns în cealaltă parte a străzii m-a rugat să o ajut să se întoarcă sau cam aşa ceva. Dar nu i-am dat nici o atenţie şi m-am aşezat în parc pe o bancă. Atunci am realizat că ceea ce se întîmplă cu mine este ilogic sau cel puţin ciudat. Şi am pornit spre dumneavoastră. A, înainte de a mă scula de pe bancă, o vrabie a adus bătrînului de lîngă mine un colţ de biscuit. I l-a pus chiar în palmă. Bătrînul a scos din gură restul, a potrivit cu grijă bucata lipsă, a pus biscuitul în pachetul pe care apoi l-a închis şi l-a vîndut unui tînăr care se plimba ducînd o ladă plină cu dulciuri. Apoi am ajuns aici. Asta e tot. Vă rog, lăsaţi-mă să mai încerc o dată. Poate-mi voi afla totuşi viitorul. Vreţi? Vă rog!

*

Scufundat în fotoliul său, Marele MO ordonă, studiind imaginea de pe monitor:

— Aduceţi-l înapoi! Îl vom trimite în sensul celălalt al timpului. Se pare că la ei nu acesta e cel pozitiv.